

[Gudrun Bjørner.]

har fulgt sine elever, efter at de er gået ud af skolen, har oplevet glæden ved at se, hvordan en vanskelig og doven elev har rettet sig og er blevet flittig, når han er kommet ud i livet og frivilligt har kunnet udvide sine skolekundskaber, ofte under langt vanskeligere kår, end han havde i skolen.

Vi bør undgå at gøre vore skoler til noget i retning af tvangsarbejdsanstalter, hvor eleverne føler sig som fanger, der kun nødtvungent modtager de kundskaber, der burde kunne modtages som gode gaver. Vi skal passe på, at vi ikke ved tvungen undervisning giver de unge en sådan afsky for kundskabstilegnelse, at de efter endt skoletid holder sig længst muligt borte fra al videre undervisning.

Den vigtigste betingelse for at skabe en god skole er, at undervisningen så vidt muligt er frivillig. Er den det, bliver skolen nemlig nødt til at gøre undervisningen så god, at eleverne frit melder sig til den. Den kendsgerning, at et stort politisk flertal i folketinget kan enes om ikke at udvide undervisningspligten, viser, at Danmark er nået så højt i kultur, at man trygt tør stole på, at forældrene vil sørge for, at deres børn får den for hvert barn bedste mulighed for dygtiggørelse.

Petra Petersen: Den kommunistiske gruppe kan gå ind for de ændringsforslag, der er stillet af undervisningsministeren og tiltrådt af udvalgets flertal. Dermed er dog ikke sagt, at vi er tilfredse med loven som helhed; det har vi ikke været hverken før eller efter udvalgsarbejdet. Nu har vi gennem år diskuteret en strukturændring med den største lidenskab, som om der skulle ske noget virkelig revolutionerende inden for vor skolelovgivning, og så er det meste løbet ud i det bare ingenting. Efter erfaringerne fra de lande, hvor en udelt skole er gennemført, og erfaringerne fra forsøg herhjemme burde vi med meget større dristighed end den, der er udvist, være gået til arbejdet for at skabe en gennemgribende ændring af vor folkeskole.

Det, vi opnår for byskolens vedkommende, er ikke stort. Vi får afskaffet mellemkoleprøven, og det betragter vi kommunister som et fremskridt, men delingen af børnene vil stadig finde sted, selv om den

endelige overgang til eksamensskolen først sker fra 7. klasse. Den udelte skole og de store muligheder, der findes i denne skoleform, vil også efter det foreliggende få trange kår. Vor nuværende lovgivning giver muligheder for forsøg med den udelte skole. Efter det foreslåede kan den udelte skole stadig opretholdes efter ønske fra forældrene til et flertal af børnene i den pågældende klasse. Den praktiske forskel her er ikke stor. I realiteten vil vi stadig stå tilbage med en 6. og 7. klasse, og så har jeg i alle tilfælde svært ved at se det særlige formål. Jeg indrømmer, det er et fremskridt, at der nu vil blive givet undervisning i sprog og matematik i disse klasser, men alligevel er jeg bange for, at de dårlige erfaringer, vi har gjort med den frie mellemskole, vil blive gentaget. Derfor forstår jeg også, at det ærede medlem hr. Horns stemmeføring ikke lød særlig overbevisende, da han forklarede om de værdier, der efter lovforslaget blev tilført de sidste klasser i hovedskolen. Det ærede medlem tilføjede, at skolen ikke, som nogle påstår, får social slagside ved denne ændring af skoleloven. Nej, i hvert fald ikke mere end den nuværende, men heller ikke mindre. Byskolen vil stadig have en deling, og børn, der udgår fra 7. klasse, vil stadig have den samme vanskelige start, som de har nu.

Det ærede medlem hr. Hartling ofrede også 6. og 7. klasse stor opmærksomhed i sin tale. Det ærede medlem forstod bl. a. ikke de mennesker, der stadig talte om flere penge, bedre undervisningsmateriel og i det hele taget bedre forhold for disse hovedskolens sidste år. Det ærede medlem sagde, at det jo ikke var noget, der skulle indføres i lovens paragraffer. Nuvel, men er der noget mærkværdigt i, at forældrene til de børn, der slutter deres skole med den 7. klasse, og de lærere, der underviser dér, og som hver eneste dag lider under forsømmelsen af den frie mellemskole, stadig føler sig usikre og venter et initiativ fra lovgivningsmagten?

Jeg ville ønske, at man kunne slå fast her, at 6. og 7. klasse ikke måtte have over 20-24 elever pr. klasse, at der i skoler, hvor der til stadighed findes vandreklasser, og det gør der i så godt som alle skoler, må være faste lokaler til rådighed for disse 6. og 7. klasser. De lærere, der underviser her, skal have deres arbejdstid nedsat, og der bør i